

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Mam-zelle Julie (*)

Ἄ θ η ν α ἱ χ ῆ εἰ χ ὠ ν

— Αὐτὰ πού σέ λέγω ἄνδρα μου* πρέπει νὰ φέρω-
μεν καὶ μιὰ γκυοβερνάντα γιὰ τὰ παιδιὰ μας. Καὶ ἡ
Νίνα καὶ ὁ Ἀλέκος ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ τελειοποιηθοῦν.

— Μὰ γυναικὰ τῆς γκυοβερνάνταις τῆς πέρνουν ὅσοι
ἔχουν μικρὰ παιδιὰ. Τὰ δικὰ μας εἶνε μεγάλα. Ὁ Ἀ-
λέκος μεθαύριο θὰ κληρωθῇ στρατιώτης καὶ ἡ Νίνα,
κορίτσι δεκαοκτὼ χρόνων, εἶνε τῆς πανδρεϊᾶς πειὰ.

— Τίποτε, τίποτε. Καλλιτέρα νὰ πῆς πῶς λυπῶσαι
τὰ χρήματα. Δὲν ἔχεις καθόλου δίκιο.

— Εγὼ τὰ χρήματα; Μὰ στὸ θεὸ σου γυναικὰ
μου... τί θὰ χρησιμεύσῃ ἡ γκυοβερνάντα;

— Θὰ μιλή μὲ τὰ παιδιὰ γαλλικὰ, θὰ παίζουν πιάνο,
θὰ κρατῇ συντροφικὰ τῆς Νίνας, θὰ βγαίνουν περίπατο
μαζὺ, θὰ τὴν διδάσκῃ πῶς πρέπει νὰ φέρεται, πῶς νὰ
μιλή, νὰ γελά, καὶ τόσα ἄλλα πράγματα.

— Μὰ δὲν τῆς τὰ διδάσκεις ἐσύ πού εἶσαι καὶ μη-
τέρα τῆς;

— Ναί, δὲν σοῦ λέγω, μὰ εἶνε κατὶ ἄλλα πρά-
γματα, καὶ ἐπειτα, δὲν μοῦ μένει καὶ καιρός. Νὰ, δὲν
εἶδες προχθὲς τὴν κυρία Νυκτουλίδου μὲ τί εὐγένεια
σὰς ὑπεδέχθηκε σπῆτι τῆς; Ἐπειτα ἡ κόραις τῆς... τί
τρόπους εἶχον. Ἐ! ὅλ' αὐτὰ ἡ γκυοβερνάντα τρὺς τὰ
διδάσκει. Τέλος, ἄνδρα μου, ἀφοῦ λέγεσαι κύριος Ἀ-
θανάσιος Μπακλόλογους, τραπεζίτης, ἀφοῦ δίδεις χοροὺς
καὶ συναναστροφὰς κλπ. κλπ. πρέπει νὰ ἔχῃς ὅχι μίαν
ἀλλὰ δύο καὶ τρεῖς γκυοβερνάντας.

Πρὸ τοῦ ἰδιοτρόπου τούτου, ἀλλὰ καταπειστικῶς ἔως
συλλογισμοῦ ὑποκύπτουν ὁ κύριος Ἀθανάσιος:

— Καλὰ, εἶπεν, ἀγαπητῇ μου Ἀνδραλουσία, μὴ θυ-
μῶνεις καὶ θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου. Ἀπόψε μάλιστα θὰ
γράψω εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν μου εἰς τὸ Παρίσι καὶ θὰ
μὰς στείλῃ μίαν.

Εἶνε ἡ δεκάτη πρωΐνῃ * * ὥρα καὶ ἡ πρὸ τῶν ἀνακτό-
ρων πλατεῖα καὶ ἡ παρ' αὐτὴν δενδροστοιχία τῆς Ἀρα-
λίας γέμει τῶν συνήθων αὐτῆς θαυμάτων, ἀκρωμένων
τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς.

Τὸ εὐδίων μάλιστα καὶ εὐήλιον τῆς ἡμέρας ἐκείνης
μετὰ πάροδον τῶν βροχερῶν ἡμερῶν προσεῖλκυσε
πλειότερον ἔτι τοῦ συνήθους κόσμον.

Ὁμιλος νέων φοιτητῶν, προτιμήσας τὴν ἐξαιρετι-
κὴν λ ι α κ ἄ δ α τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου τοῦ κ. Κρασᾶ,
ἵσταται παρὰ τι θρονίον σχολιαζὼν τὰς παρερχομένας
καλλονας.

— Ἀλέκο, Ἀλέκο, γιὰ ἰδὲ, λέγει εἰς τούτων πρὸς
τινα νέον ἀλλαχοῦ ἐστραμμένον, ἐκείνῃ πού συνοδεύει
τὴν ἀδελφὴ σου εἶνε ἡ γκυοβερνάντα σὰς;

(*) Ἐὰν ὑπάρχῃ τι σήμερον ἐπιβλαβὲς διὰ τὴν ἡμετέ-
ραν κοινωνίαν, τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ Γα-λις παιδα-
γωγὸς, ἥτις, ἐν τούτοις, τὸσον παρ' ἡμῖν εἶνε περιζήτητος.
ὡς πάροχος λεπτῆς ἀνατροφῆς. Καὶ παρέχει ἀληθῶς τοι-
αύτην ἡ ἀνωτέρω μάλιστα χριστάτη τοῦ φίλου Αἰσώ-
που εἰ χ ὠ ν, ἣν σήμερον παρέχουμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους
ἀνωτάτας, δεικνύει ἀρκετὰ πιστῶς τ' ἀποτελέσματα
τοῦ τοῦτοῦ εἶδους τῆς παιδείσεως. Σ.Α.Φ.

== Ναί εἶπεν ὁ κληθεὶς* εἶδαστε τί νόστιμὴ πού εἶνε;
== Πράγματι νόστιμη, εἶπεν ἅπαντες ὁμοφώνως.
Αὐταῖς αἱ γαλλίδες....

== Σοῦ ἔχουν ἓνα ehie, προσέθηκε νέος τις δεκαεξα-
ετῆς μόλις, ἀλλὰ εἰδήμων τοιοῦτων κατὰ γενικὴν δια-
δοσιν.

== Καὶ νὰ δῆς πού....

Ἀλλὰ παντὲς ἐσιώπησαν, διότι αἱ δύο νεανίδες ἔφθα-
σαν πρὸ αὐτῶν, καὶ ἔσπευσαν νὰ τὰς χαιρετήσωσιν ὑπο-
κλινέστατα.

== Tiens! σεῖς εἴσθε; ἠρώτησε πλησιάζων ὁ Ἀλέ-
κος. Καὶ πού πηγαίνετε; ἐξηκολούθησαν ἀποτεινόμενος
πρὸς τὴν Mademoiselle Julie.

== Θὰ καμώμε τὸν γύρον τοῦ κήπου.

== Θὰ ἦτο ἀδιακρισία μου ἂν ἐπρότεινα νὰ σὰς συ-
νοδεύσω;

== Du tout, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὑποκλινομένη ἡ νεκρά
παιδαγωγός.

Maiennaturellement* ὅτι εἶνε ἀδιακρισία, ἔσπευσε ν'
ἀπαντήσῃ ἡ ἀδελφὴ του, μεταχειριζομένη τὴν οἰκείαν
γαλλικὴν ἔκφρασιν.

== Morbleu! ὦστε....

== Αὐτὸ πλέον ἐκχεῖται ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σὰς.

== Ὡστε δὲν θὰ μὰς συνοδεύσετε, κύριε ἀδελφε μου,
συνεπέραναν ἐπιχαρίτως ἡ Νίνα.

Καὶ ἀπήλθον ἔσπευσμένως ἀμφοτέραι, χαριέντως βα-
δίζουσαι ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ἐβαῖνον παραπλευρῶς, γελῶσαι καὶ κύπτουσαι πρὸς
ἀλλήλας, ὥστε ἐκμυστηρευόμεναι τι, ἐνθ' ἃ κομψὰ ἐκ
δέρματος στιλπνοῦ ὑποδήματα τῶν ἐκρότου κατὰ κανο-
νικὰ καὶ ἐρρυθμα διαστήματα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.

Λεπτὸς ἄνεμος πνέων ἐνίοτε ἐκυματίζε κατ' ἀρέ-
σκαιαν ἀνυποτακτοὺς τινὰς καὶ ξανθὰς τρίχας τοῦ τρα-
χήλου. Καὶ ἦσαν ἀμφοτέραι ξανθαί.

Ἄλλοτε δὲ παλιν ἀνεγείρουσα τὴν ἐσθῆτα ἄφινε νὰ
φανῇ, ἡ ἀδιακριτος, μέλαινα περικνημὶς τῆς ὁποίας τὸ
περιεχόμενον ἐξεδηλοῦτο θαυμασίον διὰ τῶν ἐξωτερι-
κῶν εὐθειῶν καὶ καμπύλων γραμμῶν.

Μολονότι δὲ γνωστὸν ὅτι οὐδαμῶς κομψότερα κνήμη
τῆς παρισινῆς, κατὰ τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα, ἐν τού-
τοις καὶ ἡ τῆς Νίνας δὲν ὑστέρει πολὺ. Αἰφνης ἐφανῇ
ἐρχόμενος ἐκ τῆς καμπῆς τοῦ κήπου ἐφιππος ἀξιωματι-
κὸς τοῦ πυροβολικοῦ διακρινόμενος διὰ τὸ πρακτικὸν
καὶ τοὺς ξανθοὺς μύστακας του.

== Ἀχ! νάτος, ἐφίθυρσεν ἡ Νίνα εἰς τὸ οὐρ τῆς
παιδαγωγοῦ τῆς Ἰουλίας.

== Ἀ! γι' αὐτὸν μοῦ ἔλεγες; ναι, τὸν βλέπω συ-
χνὰ πού περνᾷ ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Ὁ ἵππεὺς ἐφάνετο θέλων νὰ καταστείλῃ θυμωδῇ
κίνησιν τοῦ ἵππου του* αἱ πρὸς τοῦτο δὲ προσπαθειαί
του καὶ αἱ ἐκ τούτου κινήσεις τοῦ ἵππου ἔτι μᾶλλον
κατεδὲκνουν τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὴν χριν τοῦ ἀνα-
στήματός του.

Πλησιασας ἤδη ἐχαίρειτ' ἐν εὐμενῶς, δεχθεὶς εὐμε-
νέστατον μειδίαν παρὰ τῆς Νίνας.

== Καὶ τὸν ἀγαπᾷς πολὺ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία.

== Μέχρι τρέλλας.

== Τότε γιατί δὲν τὸν πέρνεις;

== Ὁ πατέρας ἔχει πῇ τῆς μαμάς πῶς δὲν θὰ μοῦ
δώσῃ ποτὲ σύζυγον ἀξιωματικόν.

== Πφφ! ὑπάρχει ἄλλο μέσον.

== Ποῖον;

== Νὰ σὲ κλέψῃ.

== Τί; μὲ συμβουλεύεις;

== Ὅχι μόνον σὲ συμβουλεύω φίλτατη μου, ἀλλὰ καὶ

σὲ παρκινῶ. Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι ἔχω παντοῦ ἐπ' ὅψιν μου ὅτι τὸν ἀγαπᾷς μέχρι τρέλας.

== "Ω! pour sûr τὸν ἀγαπῶ.

== Τότε δὲν βλέπω τὸν λόγον... Σοὺ ἔγραψαν;

== "Οχι... μόνον ἄνθη μου στέλλει μ' ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποὺ τὰ πωλεῖ εἰς τὸν δρόμον. "Α! νάτο!

Πραγματι δ' ἔφανε ἐκ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου κορασὶς τις ὡσεὶ δεκάετις, καθάρια καὶ κρατούσα κανιστρὸν ἀνθῶν.

Ἐπλησίασε μειδιῶσα, καὶ πρὸς τὴν Νίναν ἀποτεινομένη:

== Παρετε ἄνθη κυρία. Μοῖζον πολὺ ὠραία.

Ἡ Νίνα ἔστεινε τὴν χεῖρά ὡς ἐνέλεγχ, ἀλλ' ἡ μικρὰ ἀνθοπώλις κρατοῦσα δέσμην ῥόδων:

== Αὐτὸ κυρὰ παρετ' ἔλεγε, αὐτό.

Ἡ Νίνα ἔλαβε τὰ ῥόδα, ἐβόησε τὴν μικρὰν καὶ ἀπῆλθεν.

Καθ' ὅδον ἐξεταζούσα τὰ ῥόδα διέκρινε λευκὸν χαρτὴν συνεπτυγμένον καὶ κρυπτόμενον ὑπὸ τῶ πρασινὰ φύλλα.

Οὐδεὶς φόβος μήπως φωραθῶσι τὸν ἐξήγγειον καὶ ἀνέγνωσαν.

Τὸ ἐπιστόλιον ἦτο γαλλιστὶ γεγραμμένον.

«Ὁ πρὸς σὲ ἔρως μου ἀποπνέει τὴν εὐωδίαν καὶ τὴν ἀγνότητά των ῥόδων τὰ ὅποια σοὶ προσέφερον. Ἄν ἡ καρδιά σου αἰσθάνεται τὸ αὐτὸ δι' ἐμὲ, θὰ μὲ δεχθῇς ἀπόψε παρὰ τὴν μικρὰν κυγκλιωτὴν θύραν τοῦ κήπου. Δύο λέξεις ταχυδρομικῶς ἵνα μοὶ ὁρίσῃς τὴν ὥραν».

Ἡ Νίνα ἔμεινε ρεμβάζουσα.

== Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι; Ὁ καὶ τοῦ ἀπαντήσης;

== Τί μὲ συμβουλεύεις;

== Ἐγὼ θὰ τοῦ ἀπῆγγων μὲ μίαν λέξιν.

== Ποίαν;

== Μετονύκτιον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο τοῦ ταχυδρομείου:

== Καὶ à propos, ἰδοὺ τὸ ταχυδρομεῖον εἶπεν ἡ Mam-zelle Julie παρασύρουσα ἐντὸς καὶ τὴν Νίναν.

Εἰσῆλθον, ἐξήγγεισε φύλλον χαρτοῦ καὶ ἔγραψε τὴν μίαν ἐκείνην λέξιν.

Ἐπεγράψε τὸν φακέλλον καὶ ἔρριψε τὸ γράμμα εἰς τὸ κιώτιον.

Ἐπλησίαζε μεσημέρια καὶ ἔσπευδον εἰς τὸν οἶκον.

Ἡ Mam-zelle Julie ἀνερχομένη εἰς τὸ δωματίον τῆς ἵνα ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ γεῦμα εἶρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολήν καὶ λευκὸν ῥόδον.

Τὴν ἠνοῖξε μειδιῶσα.

«Σὰς ἠγαπήσα ἀφ' ἧς σὰς εἶδον. Αἰσθαγομὶ ὅτι μοὺ μείνει ἀδύνατον νὰ ζήσω ἄνευ ὑμῶν. Ἄν συμμερίζεσθε κατὰ τὴν ἰδεάν μου, θὰ σὰς περιμενῶ μετὰ τὸ μετονύκτιον εἰς τὸ δωματίον μου. Φέρουσα τὸ ῥόδον ἐπὶ τοῦ στήθους σας κατὰ τὸ γεῦμα, συναντιεῖτε εἰς τὴν πρότασίν μου».

Ὑπογραφή οὐδεμία, ἀλλ' ἐκείνη ἐμμαντεῖν ἐκ τίνος προήρχετο. Ἐμειδίασε καὶ πάλιν, ἐμφαντικώτερον τὴν φορὰν ταύτην καὶ ἀπῆλθε.

— Ἦμην βεβιαία, ἐσκέφθη, ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ. Τὸ γράμμα του περιεχὶ πρότερον γήμου κατὰ τὰ τρία τεταρτά καὶ βεβαίως θὰ ἦμαι τρελλή ἂν τὴν ἀποκρούσω.

Ὁ Ἀλέκος κατὰ τὸ γεῦμα ἰδὼν τὸ ῥόδον του, διότι αὐτὸς το ἔστειλεν, ἀπαναπαύμενον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἦτο εὖνους καὶ ὁ νοῦς του ἐσχηματίζεν ἡδὴ ἐλπίδας περὶ τοῦ μελλόντος.

Τὸ ἀπομεσήμερον διήλθεν ἡ Νίνα ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, λαμβάνουσα παρὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς μαθήματα ἑρω-

τικῆς ἐπιστήμης.

Χρυσοδοδεσμένον τομίδιον ἦτο ἐκεῖ ἐπὶ παρακειμένης τραπέζης:

«Ἡ ἐρωτικὴ τέχνη» τοῦ Ὀβιδίου, ἐν γαλλικῇ μεταφράσει. Ὀλόκληρος δὲ τόμος ἐγκυκλῆς καὶ πλουτελῆς «Le livre d'amour» τοῦ Lermine, εἰκονογραφημένος, ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς παιδαγωγοῦ, ἐνῶ ὁ κομψὸς σελιδοδείτης ἐδήλου τὸ κεφάλαιον: «Τίνα πρέπει ν' ἀγαπήσῃ»;

Ἐπὶ κομψῆς περιστροφικῆς βιβλιοθήκης ἀνεγνώσκοντο χρυσίζοντες οἱ ἐξῆς τίτλοι: «Jupe Comtes», «Masemoidelle de Maupin», «Les pechès roses», «Nana», «Nouvelles Amoureuses», καὶ παρόμοια οὐχ' ἐποικοδομητικὰ τῆς ἀγωγῆς μᾶς νεανίδος.

Ἡ Νίνα ἀνατραφεῖσα ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μεταξὺ ἄλλων νεανίδων ἐν τῷ Ἀρσενεῖῳ ἄνευ πολλῆς εἰκονοματικῆς φροντίδος καὶ ἐπιδιδάσκων, ζωηρὰ δὲ καὶ δύναντος ἐκ φύσεως, ἀπέκτησε τόσας γνώσεις τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅσας δυσκόλως ἀπαντᾷ τις ἐν ἀνθρώπῳ πεπειραμένῳ. Τυχούσα δὲ καὶ τῆς ἐρηλίκου Ἰουλίας, ὑπὸ τὴν πρόφασιν παιδαγωγοῦ, ἀπέκτησε φίλην λίαν ἐπικίνδυνον, μνήσασαν αὐτὴν εἰς ὅσα δὲν ἐγνώριζεν. Αὐτὴ ἀνέπτυξε καὶ τὴν καλκισθησίαν τῆς ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων καὶ τὴν ψυχὴν ἐκκλιέσθησεν ὡς πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἔρωτος, ἂν καὶ δὲν ἦτο νέον τι δι' αὐτὴν τὸ αἰσθημα τοῦτο.

Πολλάκις μέχρι τοῦδε εἶχεν ἡδέως ἀτενίσαι πρὸς τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, ὅτε Ἀρσενεῖδα ἐπὶ τὴν συνώδευον σήμερον ὁ εἰς καὶ αὐριον ὁ ἄλλος ἐραστής, φοιτηταὶ ἄπαντες καὶ ἔχι πάντοτε μαγικώτεροι αὐτῆς τὴν ἡλικίαν.

Πολλάκις ἔτυχε καὶ ἄνθη καὶ ἐρωτικὰ ἐπιστόλια καὶ φιλήματα νὰ λάβῃ ἢ νὰ δώσῃ.

Ἀλλ' ἤδη ὁ ἔρως ἀξιωματικῶς ἦτο τι ὑψηλότερον καὶ βεβαίως ἐχρεαζόντο αἱ συμβουλαὶ τῆς παρισινής Ἰουλίας.

Ἄλλως δὲ διατὶ τὴν εἶχε παιδαγωγόν; Ἐπρεπε εἰς τοιαύτας δυσκόλους περιστάσεις νὰ τὴν βοηθῇ διὰ τῶν φώτων τῆς.

Καὶ βεβαίως θὰ ἔμεναν ἡγχιστημένη ἐκ τῶν συμβουλῶν τῆς ἀφοῦ τὰς ἠκολούθησε κατὰ γράμμα.

Ἡ Νίνα, ὡς συνήθως εἰς παρομοίας περιστάσεις συμβαίνει, εὗρισκεν ὅτι ὁ ὁροδείτης τοῦ κομψοῦ ὥρολογίου τῆς ἐδράδυνε πολὺ.

Ἐν τούτοις ἡ Ἰουλία, μολονότι νέη ὡς α' τῆ, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον πεπειραμένη, τῇ συνίστα ὑπομονήν.

Ἐπὶ τέλους ἡ συμπεφωνημένη ὥρα ἐφθάσε.

Τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἥρεμον ἐν τῷ οἴκῳ.

Ἡ Νίνα συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Ἰουλίας κατῆλθε τὴν κλίμακκα καὶ ἔβη πρὸς τὸν κήπον.

Ἐφθασαν παρὰ τὴν κυγκλιωτὴν θύραν. Ὁ Ρωμαῖος περιέμενε τὴν Ἰουλιέτταν του.

Ἡ καλὴ παιδαγωγὸς, κρίνουσα τὴν ἐπὶ πλέον παρουσίαν τῆς περιττὴν, ἀνῆλθε λέγουσα κατ' αὐτήν:

— Ἀς φροντίσωμεν τώρα καὶ διὰ τὰς ὑποθέσεις μας.

Ἀνέβη γοργῶ τῷ βήματι τὴν κλίμακκα, σπεύδουσα εἰς τὸ δωματίον τοῦ Ἀλέκου.

Ἡ θύρα ἦτο ἡμιανοικτὴ. Ὡθῆσε καὶ εἰσῆλθε.

Τὴν τρίτην πρωτὴν ὥραν ἐξερχομένη ἡ Ἰουλία τοῦ δωματίου τοῦ Ἀλέκου, ἔλεγε σιγαλῇ τῇ φωνῇ, ἐνῶ ἐκείνος προσεπάθει νὰ τὴν κρατήσῃ ἐπὶ:

— Αὐριον λοιπὸν τὴν ἰδίαν ὥραν.....

— Ναι, αὐριον, σύμφωνα.

— Ὅα ἤμαι ἔτοιμη mon petit chien.

— Καὶ γὰρ, *ma biche*.

Καὶ ἀπεχωρίζοντο λιπόθυμοι ἐξ ἔρωτος.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπῆρχετο καὶ ὁ ἀξιωματικός.

— Μὴ τὸ ξεχάσης καὶ δὲν ἔλθῃς αὐρίον.

— Ἄ! μπᾶ, πῶς εἶνε δυνατόν ἀγάπη μου!

Καὶ ἡ Νίνα ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της σιγῇ καὶ ρεμβώδης.

Ὁ ὕπνος της ἦτο ταραχώδης, ὕπνος ἐρωτευμένου.

Ἡ πρωΐα ἔφθασε καὶ περὶ τὴν δεκάτην μόλις ἠγέρθη ἡ Νίνα. Πρωτὴν δὲ ταύτην φορὰν δὲν παρέστη κατὰ τὴν ἐξέγερσίν της ἡ φίλη καὶ παιδαγωγός.

Κατεγίνετο διευθετούσα μερικά ἐνδύματά της διὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ ὡς ὑποσχέθη εἰς τὸν ἀγαπητόν της Ἀλέκου.

Ἀλλὰ καὶ οὗτος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο περίφροντις. Κάτι τι βεβαίως προητοίμαζεν.

Ἐτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Μετέδωκε παρὰ τῇ φίλῃ του ἀμυγδαλάκη καὶ ἔσχε μετ' αὐτοῦ ἡμίωρον περίπου συνδιάλεξιν.

Κάτι τι βεβαίως προητοίμαζεν.

Παρήλθεν ἡ ἡμέρα καὶ ἔφθασεν ἡ νύξ.

Ἡ Νίνα μετὰ τῆς Ἰουλίας ἀνιμένουσι τὴν δωδεκάτην. Μεσονύκτιον ἤχει καὶ καταβαίνουνσιν ἀμφοτέραι τὴν πρὸς τὸν κήπον κλίμακα.

Ὁ Ἀξιωματικὸς μὲ τοὺς ὡραίους μύστακας καὶ πάλιν περιμένει παρὰ τὴν μικρὰν θύραν.

Ἡ Ἰουλία ὡς χθὲς ἀπέρχεται. Ἡ καρδιά της πάλαι Ἀναδαίνει στηριζομένη τὴν κλίμακα. Ἐφθασε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ἀγαπητοῦ της Ἀλέκου.

Εἰσέρχεται.

Ἡ ὥρα καὶ ὁ ὁρθὸς κρατῶν ὁδοιπορικὸν σάκκον τὴν ἀναμένει.

— Ἐτοιμὴ;

— Ἐτοιμος;

— Πᾶμε.

Μὰ... πρέπει θαρρῶ νὰ γράψῃς δύο λέξεις εἰς τοὺς γονεῖς σου. Κάθισε.

Ὁ Ἀλέκος κάθηται λαμβάνων γραφίδα.

» Ἀγαπητοί μου γονεῖς.

» Ἀς μὴ σᾶς παροργίξῃ τὸ διάδημα μου. Ἀγαπῶ τὴν Ἰουλίαν καὶ φεύγομεν ὁμοῦ. Ἡ εὐτυχία μου εἶνε ἡ μαζὶ της.

Ὁ εὐπειθὴς υἱὸς σας Ἀλέκος.

— Ἐγραψα.

— Ἀφῆσέ το εἰς τὸ γραφεῖόν σου ἐπάνω. Θὰ τὸ ἴδω.

— Τώρα πᾶμε.

— Ἀλέκο μου, δική σου.

Βαίνουνσιν ἀκροποδητεῖ, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν, πρὸς τὴν θύραν τῆς ὑπηρεσίας. Ἐξέρχονται. Ὁ Ἀλέκος ἀτενίζει τελευταῖον πρὸς τὴν πατρικὴν στέγην.

Τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του εἶνε φωτισμένον καὶ εἰς τὸ παράθυρον ὅπισθεν τῶν περκαπεταγμάτων διακρίνουνται δύο σκιᾶς πλησίον ἀλλήλων.

— Τί νὰ εἶνε ἄραγε; ἐσκίφη ὁ Ἀλέκος.

— Φαίνεται ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέβη ἐπάνω, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἰουλία.

Εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀνέμενεν ἡ ἀμάξα. Ἀνῆλθον καὶ ὁ κρότος τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης ἀπερχομένης ἐκάλυψε τὰ φιλήματα τῶν.

Ἴσως ὁ κρότος τῶν τροχῶν, ἴσως καὶ ἄλλη καὶ φασικωτέρα κίττα ἐξόπνησε τὸν κύριον Ἀθανάσιον. Ἐγείρεται τῆς κλίνης τριῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ὁ ὕπνος φεύγει τὰ βλέφαρά του. Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἀς κάμω μερικά βήματα' σκέπτεται.

Τὰ βήματα τοῦ ὁμοῦ τὸν ἔφερον πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ υἱοῦ του.

Βλέπει ὧς εἰσέρχεται οὐδεὶς.

Πλησιάζει καὶ διακρίνει τὸ γράμμα. Ἀναγινώσκει καὶ μένει κεραυνόπληκτος.

Δὲν πιστεύει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἵνα βεβαιωθῇ, σπεύδει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς παιδαγωγοῦ τὸ συνεχόμενον μετὰ τοῦ τῆς Νίνας.

Ἀκούει ψιθυρισμοὺς εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κόρης του καὶ ἔλπει ὁ ταλαίπωρος ὅτι εἶνε ἐκεῖ.

Ἀνοίγει τὴν συγκοινωνουσαν θύραν βιαίως καὶ μόλις προχωρεῖ ἐν τῇ ἡμίρῳτι βλέπει ἄνθρωπον πίπτοντα κατ' αὐτοῦ, ἀνατρέποντα αὐτὸν καὶ τρέχοντα ἔξω μακρῶς.

Ἀκούει τὴν κραυγὴν τῆς κόρης τοῦ λιποθυμοῦσης. Κλέπτῃς κανεῖς, σκέπτεται καὶ ἀνάπτει φῶς.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς ἔκειτο, τὸ κηρίον διακρίνει πηλίκιον ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ξίφος.

— Ὡς συμφορά μου! ψιθυρίζει καὶ στρέφει τὰ ὄμματα τοῦ ἀλλοῦ.

Μανθῶς στρατιωτικὸς μετὰ χρυσῇ κομβίᾳ λάμπουσαν ποῦντα εἰς τὸ φῶς, προσβάλλουσι τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ Ἀξιωματικὸς ἐγκαταλείψας τὸ ἐκπολιορκηθὲν φρούριον ἔφυγεν ἄσπλος ἐκεῖθεν.

Καταπληκτὸς ὁ πατὴρ βλέπει τὰ πειστικὰ μαρτύρια καὶ ἀγνοεῖ τί νὰ κάμῃ.

Αἰφνης, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ ξίφος τοῦ ἀξιωματικοῦ, μὴ φροντίζων καὶ διὰ τὴν λιπόθυμον θυγατέρα, βαίνει πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του, ἐνῶ τὸ ξίφος συγκρουόμενον πρὸς τὰ ἐπιπροσθούνα ἐπιπλα καὶ τὰς θύρας ἀντηχεῖ ἐν τῇ πενήνῳ σιγῇ τὸ αἶσχος τῆς θυγατρὸς καὶ τὴν φυγὴν τοῦ υἱοῦ μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ, τὴν ὁποίαν μετεκατέσσαντο διὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων.

ΔΙΣΩΠΟΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(Ὑπὸ Ἰουλίου Σανδῶ)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Δὲν φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ἐκείνη, διακρίπτουσα αὐτόν, ἀλλ' εἴθε βέβαιος ὅτι ὁ Κύριος δὲ Γραβιλιὲ δὲν ἀναμειγνύεται εἰς ὅλα ταῦτα; Διὰ τὴν αἰ συγκαὶ αὐταὶ ἀπουσίαι; Χθὲς τὴν νύκτα ἐπέστρεψε πολὺ ἄργα, καὶ τὴν πρωΐαν ταύτην ἀνεχώρησε καὶ πάλιν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κρατήσω. Πάτερ μου δὲν γνωρίζεις τίποτε ἐκ τῶν προθέσεων του. Ὁ λόγος σας θὰ εἶχεν ἴσως πλεονάζει πρὸς τὴν ἰδίαν μου. Ἀνεθυμίσατε εἰς τὸν Κύριον δὲ Γραβιλιὲ ὅτι τῷ ἐνεπιστεύθητε τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς σας. Πρὸ πολλοῦ τὸ λησμονεῖ, πάτερ μου.

— Δὲν τὸ λησμονεῖ ποσῶς τέκνον μου, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Κερούαρ· ἐγγυῶμαι διὰ τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά του καὶ τὴν μέριμναν. Σήμερον τὴν πρωΐαν ἀκόμη πρὶν ἀναχωρήσῃ ἔσχομεν μακρὰν συνδιάλεξιν ἧς τινος ἀντικείμενον ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχία τῆς ἀγαπητῆς του Μαρίας. Ἡ γεννία αὐτοῦ καρδίαν δὲν ἐνασχολεῖται ἢ περὶ σοῦ.